

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10Cpr/4/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714215253
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714215253.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľa R. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom R..V. XXX/XX, XXX XX V., štátny občan SR, zast. JUDr. Jozefom Brázdilom, advokátom, Trhová 1, 960 01 Zvolen proti odporcovi v I.rade Slovenská autobusová doprava Zvolen, a.s., sídlo Balkán 53, 960 95 Zvolen, IČO: 36 054 666, zast. Advokátska kancelária GABE-BB s.r.o., IČO: 36 855 936, so sídlom ul. Profesora Sáru 3873/44, 974 01 Banská Bystrica a odporcovi v II.rade Allianz-Slovenská poisťovňa a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00151700 za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Allianz-Slovenská poisťovňa a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151700 o zaplatenie nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh z a m i e t a .

Súd odporcovi v I.rade p r á v o na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.10.2014 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľa zo dňa 18.9.2014, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu v I.rade (pôvodne odporcu) plniť za navrhovateľa poškodenej A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E..L.H. XXX, H. sumu 40.000 € titulom nemajetkovej ujmy na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č.2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom splnením záväzku jedného z nich zaniká povinnosť plnenia druhého. Zároveň žiadal zaviazatť odporcu nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

Svoju aktívnu legitímáciu zdôvodnil tým, že je zamestnancom odporcu (poznámka súdu: pôvodne za odporcu v žalobnom návrhu navrhovateľ označil len odporcu v I.rade a odporca v II.rade bol označený ako vedľajší účastník), pričom škoda vznikla priamo pri plnení jeho pracovných povinností pri výkone povolania vodiča autobusu. Následne bol súdom v trestnom konaní právoplatne zaviazaný k náhrade nemajetkovej ujmy poškodenej A..L.. Za škodu pri prevádzke motorového vozidla zodpovedá prevádzkovateľ vozidla, resp. za neho zmluvná poisťovňa, avšak oba subjekty tak jeho zamestnávateľ ako i poisťovňa odmietli plnenie nemajetkovej ujmy, preto je daná reálna hrozba výkonu rozhodnutia zo strany poškodenej. Pasívnu legitímáciu odporcu zdôvodnil odkazom na ustanovenie § 420 ods.2 a § 427 Občianskeho zákonníka ako jeho zamestnávateľa a zároveň prevádzkovateľa motorového vozidla, keď on ako jeho dlhoročný zamestnanec legitímne očakával plnenie všetkých súdom priznaných nárokov poškodeným osobám, čo sa nestalo. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu voči zamestnancovi má vyplývať aj zo Zákonníka práce, ustanovenie § 192 ods.1-všeobecná objektívna zodpovednosť. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka, zmluvná poisťovňa odporcu má založenú právnu povinnosť plnenia poškodeným za poisteného jednak uzatvorenou poistnou zmluvou, a tiež ustanovením § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. Navrhovateľ ďalej uviedol, že zamestnancom odporcu je od 1.8.1980 a doteraz pracuje ako vodič z povolania-vodič autobusu. Svoje prvé vodičské oprávnenie typu B nadobudol v roku 1974.

Navrhovateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Zvolen č.2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014, ktorým okrem iného mu bola uložená povinnosť nahradiť škodu vo výške 40.000 € titulom nemajetkovej ujmy v prospech Zlaty Seleckej, nar. 25.10.1950 ako príbuznej obete v dôsledku úmrtia jej príbuzného po dopravnej nehode zo dňa XX.X.XXXX. Odvolanie voči tomuto I.stupňovému rozhodnutiu nepodal vzhľadom nato, že bol opakovane ubezpečovaný zo strany zamestnávateľa, že jeho zmluvná poisťovňa Allianz všetky nároky poškodeným vysporiada, že nie je dôvod sa odvolávať. Vzhľadom nato, že v čase vzniku škody t.j. nehody dňa 29.4.2013 bol zamestnancom v pracovnoprávnom pomere na dobu neurčitú odporcu a zároveň k nej došlo pri plnení jeho pracovných povinností, prichádza do úvahy zodpovednosť u odporcu ako prevádzkovateľa vozidla -autobusu, ktorým došlo k nehode. Odporca má uzatvorenú poisťnú zmluvu na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v poisťovni Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. Poisťovňa už plnila poškodeným všetky priznané nároky okrem nemajetkovej ujmy 40.000 € v prospech p. A. L.. Poisťovňa trvá na svojom názore o nezahrnutí nemajetkovej ujmy pod nároky kryté poistením podľa zákona č. 381/2001 Z.z. Navrhovateľ uviedol, že je prístupom odporcu a poisťovne poškodeným nielen on, ale aj p. L. s tým, že jej nárok nie je plnený a on objektívne nemá možnosť jej tento nárok uhradiť s tým, že je vo veku blízko k 60-tke, keď mu rozsiahly úver nebude poskytnutý a nedisponuje úsporami, či majetkom na úhradu takejto sumy, navyše nebude môcť vykonávať povolanie vodiča pre 4-ročný zákaz činnosti s tým, že momentálne je na dlhodobej PN od marca 2014 a poberá len nemocenské dávky zo Sociálnej poisťovne. Navrhovateľ poukázal na rozsudok NS SR č.3Cdo 228/2012 z 26.9.2013, ktorým bola judikovaná právna veta : „ tak, ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá tento prevádzkovateľ aj za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe“. Navrhovateľ uviedol, že podporne používal tento právny názor aj v tomto konaní, pretože je skutkový stav totožný a z daného vyvodzuje pasívnu legitimáciu odporcu. Navrhovateľ trval na tom, že právne závery, ktoré uviedla Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. vo svojom vyjadrení z 4.8.2014 sú prekonané posledným vývojom súdnej judikatúry a najmä výkladu právnych noriem v súlade s právom EÚ, konkrétne poukázal na smernicu Rady a Európskeho parlamentu č.2009/103 EC o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti zo dňa 16.9.2009, keď z textu anglickej verzie tejto smernice je zrejmé, že sa má na mysli občianskoprávna zodpovednosť za prevádzku motorového vozidla celkovo a nielen škody v užšom zmysle, pričom ujmou je nesporne aj nemajetková ujma vyčísliteľná v peniazoch. Cieľom tejto smernice ako aj jej predchádzajúcich smerníc je zabezpečiť, aby povinné poistenie vozidiel umožnilo všetkým spolujazdcom obetiam nehody spôsobenej vozidlom odškodnenie za ujmu, ktorú utrpeli. Vnútroštátne ustanovenia, ktoré upravuje odškodnenie nehôd vyplývajúcich z prevádzky motorových vozidiel nemôžu obrať uvedené ustanovenia o ich potrebný účinok. Výklad viazaný výlučne na majetkové škody a škody na zdraví podľa zákona č. 381/2001 Z.z. je zužujúcim výkladom zmyslu a účelu legislatívy, pričom vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva (t.j. jeho výklad v súlade so smernicou) aby sa tak zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu nato, či ustanovenia použité pri výklade majú alebo nemajú priamy účinok. Nepriama aplikácia smerníc na účely interpretácie sa vzťahuje aj na vnútroštátnu judikatúru. Súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smernice, čo by sa mohlo uplatniť aj v tomto konaní. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co 127/2010, str. 14, 15, bod 32,33,36. Tiež poukázal na obdobný právny názor vyslovený aj Krajským súdom v Košiciach v rozsudku č.11Co 12/2009-370 zo dňa 3.3.2010, ktorý tiež nemajetkovú ujmu priznanú v peniazoch pozostalým po obeti dopravnej nehody považoval za škodu na zdraví v širšom zmysle podľa ustanovenia § 4 ods.2 písm.a) zákona č. 381/2001 Z.z.ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EZVO -rozsudok z 20.6.2008 Celina Nguyen/The Norwegian State (E-8/07, EFTA COURT REPORTS.224, body 26 a 27). Vzhľadom nato, že už bola povinnosť nahradiť poškodenú A. L. nemajetkovú ujmu určenú súdnym rozhodnutím Okresného súdu Zvolen jemu ako vodičovi musí petit tohto návrhu zohľadniť danú skutočnosť úpravou podobnou ručiteľskému záväzku, kedy povinnosť jedného z odporcov zaniká splnením druhého z nich, tak aby sa vyhol duplicitne rovnakých plnení v prospech oprávneného subjektu.

Dňa 28.1.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. v tom čase ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu, v ktorom uviedli, že navrhovateľ navrhol ich vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu s poukazom na S. poisťnú zmluvu pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla značky IRIS CROSSWAY ev. č. ZV 464CE, ktorú mal v čase dopravnej nehody dňa 29.4.2013 uzavretú v ich spoločnosti odporca

poistnou zmluvou č.8080073994/00673. Predmetom súdneho konania je nemajetková ujma vo výške 40.000 €, ktorá nie je poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla krytá. Vzhľadom na uvedené oznámili súdu, že nemajú právny záujem na výsledku súdneho konania, a preto ako vedľajší účastník na strane odporcu sa konania nebudú zúčastňovať.

Dňa 30.1.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie práv. zástupcu odporcu k žalobnému návrhu, v ktorom okrem iného uviedli, že sa odporca v celom rozsahu nestotožňuje s právnymi názormi navrhovateľa uvedenými v žalobnom návrhu a tento považuje za nedôvodný, preto žiadal aby ho súd v celom rozsahu zamietol. Trval na tom, že nie je daná vecná legitímácia účastníkov konania, nakoľko neexistuje hmotnoprávny predpis, ktorý by upravoval povinnosť zamestnávateľa uhradiť za zamestnanca akýkoľvek nárok 3.osobe vrátane nároku na úhradu nemajetkovej ujmy a to s poukazom na ustanovenie § 192 ods.1 Zákonníka práce. Ak by aj zodpovedal odporca ako zamestnávateľ za akýkoľvek škodu v zmysle § 192 ods.1 Zákonníka práce, tak by za ňu zodpovedal výlučne vo vzťahu voči zamestnancovi, ale nikdy nie voči 3.osobe. Odporcovi nie je zrejmé, z akého právneho titulu si odvodzuje navrhovateľ svoje právo voči nemu tak, aby odporca plnil nie navrhovateľovi ale za navrhovateľa 3.osobe, ktorá dokonca nie je účastníkom konania. Akákoľvek analógia s právnou úpravou ručiteľského záväzku je podľa názoru odporcu v prejednávanej prípadnej vylúčená a neprípustná. Odporca ďalej k veci uviedol, že ak bol navrhovateľ v trestnom konaní právoplatne zaviazaný na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči 3.osobe, odporcovi neprináleží uvedené rozhodnutie žiadnym spôsobom komentovať alebo ho rozporovať, ale musí ho v celom rozsahu rešpektovať. V prípade, ak sa navrhovateľ domnieva, že uvedené trestné rozhodnutie je nesprávne a nezákonné, mohol (a môže) využiť riadne, resp. mimoriadne opravné prostriedky na ochranu svojich práv alebo si môže uplatňovať primeranú náhradu škody voči štátu za prípadný nesprávny úradný postup (nezákonné rozhodnutie) v súlade s právnymi predpismi SR, avšak uvedený stav nemôže byť napravený tým, že sa navrhovateľ bude domáhať voči odporcovi aby za neho uhradil záväzok vyplývajúci z právoplatného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní. V tejto súvislosti odporca zdôraznil, že je to práve on, ktorý má právo na náhradu škody voči navrhovateľovi v prípade ak bude poškodenému akýkoľvek škodu spôsobenú konaním navrhovateľa ako zamestnanca plniť.Čo sa týka právneho názoru navrhovateľa, že nároky vyplývajúce z náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch majú byť kryté poistením podľa zákona č. 381/2001 Z.z. poukazujúc na smernicu č.2009/103 EC, odporca uviedol, že bez ohľadu na správnosť, či nesprávnosť uvedenej argumentácie sa toto žiadnym spôsobom netýka predmetu sporu, nakoľko navrhovateľ nie je osobou, ktorá by sa mohla domáhať nároku na náhradu škody z titulu škodovej udalosti voči poisťovni, keď uvedenou osobou by mohla byť práve poškodená, ktorá by si mohla uplatniť svoj nárok na náhradu škody vrátane nemajetkovej ujmy priamo voči poisťovni zamestnávateľa ako priamy nárok v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. Z týchto dôvodov žiadal odporca návrh v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat navrhovateľa na náhradu trov konania v prospech odporcu.

Dňa 2.2.2015 bolo na tunajší súd doručené podanie navrhovateľa, ktorým oznámil súdu, že dňa 22.1.2015 bol Ministrovi spravodlivosti SR podaný podnet k podaniu dovolania podľa § 369 ods.1 Tr.poriadku proti rozsudku v trestnej veci Okresného súdu Zvolen č.k. 2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014 a vzhľadom na podanie podnetu na mimoriadny opravný prostriedok v trestnom konaní, od ktorého je predmet a základ tohto civilného sporu odôvodnený, navrhol prerušiť toto konanie podľa ustanovenia § 109 ods.2 písm.c) O.s.p., pretože prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka významná pre rozhodnutie tunajšieho súdu.

Dňa 9.2.2015 bolo tunajšiemu súdu doručené podanie navrhovateľa, v ktorom uviedol, že mu dňa 4.2.2012 bolo doručené vyjadrenie, v ktorom ministerstvo spravodlivosti uviedlo, že podnet odkladá z dôvodu neprípustnosti. Vzhľadom na takéto vybavenie predmetného podnetu oznámil, že návrh na prerušenie konania, ktorý podal berie späť, nakoľko je zrejmé, že predmet konania nebude reparačný trestnoprávnou cestou.

Dňa 12.2.2015 bolo na tunajší súd doručené podanie práv. zástupcu odporcu zo dňa 10.2.2015, v ktorom uviedol, že v súlade s ustanovením § 110 O.s.p., najmä s ohľadom na hospodárnosť tohto súdneho konania odporca súhlasí s návrhom na prerušenie konania tak, ako to navrhol navrhovateľ v písomnom podaní zo dňa 2.2.2015. Z dôvodu procesnej opatrnosti odporca zároveň vzniesol kompenzačnú námietku v zmysle ustanovenia § 98 O.s.p., t.j. v prípade, ak by konajúci súd vyhodnotil nárok navrhovateľa uplatnený v tomto súdnom konaní za dôvodný uplatnil si odporca ako obranu proti návrhu navrhovateľa svoju na započítanie spôsobilú pohľadávku vo výške 40.000 € t.j. do výšky navrhovateľom uplatňovanej pohľadávky a to v zmysle ustanovenia § 178 a § 179 Zákonníka práce (t.j. ide o škodu,

resp. inú ujmu, za ktorú podľa samotného názoru navrhovateľa zodpovedá odporca voči p. L. a ktorá vznikla zavineným porušením povinnosti navrhovateľa pri plnení svojich pracovných úloh). Odporca tiež vyjadril názor, že ak by poškodenej p. L. vznikla škoda, resp. iná ujma, za ktorú by skutočne zodpovedal odporca (a ktorá vznikla protiprávnym konaním navrhovateľa tak ako je uvedené v rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 2T 210/2013 zo dňa 18.3.2014) má odporca zato, že pracovnoprávna zodpovednosť navrhovateľa (ako zamestnanca) voči odporcovi (ako zamestnávateľovi) by tým nebola dotknutá t.j. za túto škodu by zodpovedal navrhovateľ voči odporcovi v zmysle ustanovenia § 178 a § 179 Zákonníka práce.

Dňa 27.2.2015 bolo na tunajší súd doručené podanie navrhovateľa zo dňa 27.2.2015, ktorým žiadal pripustiť zmenu žaloby a rozšírenie okruhu účastníkov na strane odporcov. Konkrétne žiadal rozšíriť účastníctvo o odporcu v II.rade Allianz-Slovenská poisťovňa a.s., IČO: 00 151 700, ktorý by mal vystupovať aj ako samotný odporca s tým, že doteraz vystupoval len ako vedľajší účastník. Právny titul voči poisťovni oprel o zákon č.381/2001 Z.z., konkrétne ustanovenie § 4 ods.2 písm.a). Záväzok poisťovateľa nahradí škodu poškodenému za škodcu vyplýva z ustanovenia § 823 OZ a je záväzkom poisťovateľa voči poistenému. On ako navrhovateľ je poisteným-vodičom autobusu motorového vozidla, ktorého prevádzka bola krytá povinným zmluvným poistením uzatvoreným zmluvou medzi odporcom v I.rade ako poistníkom a odporcom v II.rade ako poisťovňu.. V poistnej zmluve je poisteným jednak odporca v I.rade ako prevádzkovateľ motorových vozidiel autobusov a jednak aj samotní vodiči autobusov, ktorým bol v čase vzniku škodovej udalosti aj on. Čo sa týka rozsahu zodpovednosti oboch odporcov nejde o ich pasívnu solidaritu, ale je v petíte riešená obdobne ako ručenie, keďže nárok voči odporcovi I je plnením podľa Zákonníka práce a nárok na výplatu poistného plnenia uplatnený voči poisťovateľovi je originálnym nárokom na plnenie založeným osobitným právnym predpisom. Zároveň navrhol pripustiť zmenu žaloby v tam uvedenom znení.

O týchto procesných návrhoch navrhovateľa rozhodol Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 11.3.2015 č.k. 10Cpr 4/2014-49 , ktorým súd rozhodol, že pripúšťa aby do konania ako ďalší účastník na strane odporcu vstúpil Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. , IČO: 00 151 700, ako odporca v II.rade a zároveň súd pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že odporca v I.rade a odporca v II.rade sú povinní za navrhovateľa plniť poškodenej A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom E..L. XXX, H. sumu 40.000 € titulom nemajetkovej ujmy na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom splnením záväzku jedného z nich zaniká v uhradenom rozsahu povinnosť plnenia ostatných účastníkov. Odporca v I.rade a odporca v II.rade sú povinní nahradíť navrhovateľovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom splnením záväzku jedného z odporcov zaniká v uhradenom rozsahu povinnosť plnenia druhého odporcu.

Dňa 9.4.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie odporcu v II.rade zo dňa 9.4.2015, v ktorom okrem iného uviedli, že žiadajú žalobu voči ním v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nekrytia nemajetkovej ujmy povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poukázali pritom na mylný preklad a v nadväznosti nato aj na mylnú interpretáciu smernice 72/166/EHS ako aj nadväzujúce nesprávne právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co 12/2009/370, ktorý bol publikovaný v Bulletinu Slovenskej advokácie č.1-2/2011, str. 39-41, a ktorý obsahuje právnu argumentáciu založenú na údajnom „eurokonformnom“ výklade ustanovení zákona č.381/2001 Z.z. vo vzťahu k existencii poistného krytia nemajetkovej ujmy poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Nesprávnosť tam uvedených právnych záverov videli najmä v nedôslednom rozlišovaní, resp. nesprávnom prelínaní nárokov z titulu zodpovednosti za spôsobenú škodu a nárokov z titulu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti človeka, konkrétne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako jedného z prostriedkov ochrany tzv. osobnostných práv. Pritom je ale právnej teórie ako i konštantnej judikatúry všeobecných súdov vrátane NS SR zjavné, že náhrada nemajetkovej ujmy v zmysle § 11 a nasledujúcich OZ a náhrada škody sú rozličné právne pojmy tak ich charakterom ako i účelom a tiež obsahovo. Trvali na tom, že nie je možné stotožniť právo na náhradu škody (napr. na zdraví) a právo na náhradu nemajetkovej ujmy, v prípade zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby dotýkajúcej sa napr. zdravia a obdobne nie je možné subsumovať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniknutý z dôvodu neoprávneného zásahu do tzv. osobnostných práv pod pojem „škoda na zdraví“ uvedený v § 4 ods.2 písm.a) zákona č. 381/2011 Z.z., pričom toto subsumovanie sa nedá zdôvodniť ani eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia, nakoľko tzv. motorové smernice týkajúce sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla hovoria „ o poistení zodpovednosti za škodu“, „ o náhrade škody“ a „ odškodnení poškodených osôb“ (vid' napr. Smernica

2009/103/EX, ktorá predstavuje kodifikované znenie tzv. motorových smerníc). Ak teda smernice stanovujú, že treba odškodniť „ujmy na zdraví“ považujú za potrebné tento výraz vnímať v celkovom kontexte smerníc tak, že aj tento pojem predstavuje nároky pri poškodení zdravia v rámci vzniku zodpovednosti za škodu a nie nároky priznané z iného titulu než je vznik zodpovednosti za škodu. Taktiež smernice nestanovujú konkrétne akým spôsobom a akými konkrétnymi nárokmi si má členský štát vymedziť rozsah náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla a teda nepopierajú právo členského štátu upraviť jednotlivé nároky z titulu zodpovednosti za škodu, vrátane škody na zdraví. Je teda na členskom štáte aj to, akými princípmi sa riadi odškodnenie zásahu do zdravia človeka. Podľa vnútroštátnej úpravy SR sa škoda na zdraví alebo pri usmrtení odškodňuje nárokmi uvedenými v § 444 až 449 OZ, pričom iné nároky nie sú nárokmi z titulu náhrady škody na zdraví, resp. pri usmrtení (teda ani náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 a nasledujúcich nie je nárokom z titulu škody na zdraví). Uviedli, že sú viazaní pri výkone povinného zmluvného poistenia zákonom č. 381/2011 Z.z. do ktorého obsahu boli podľa príslušných dôvodových správ transponované aj tie smernice Európskeho parlamentu a Rady, ktoré sú uvádzané v rozhodnutí citovaného Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/12/2009-370. Smernice vo všeobecnosti ukladajú záväzky pre členské štáty a nie sú priamo záväzné pre osoby daného štátu, takže je nutné ich transponovanie do vnútroštátneho právneho poriadku, čo je povinnosťou príslušného členského štátu. Zároveň podotkli, že Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. nemá dôvod ani oprávnenie konštatovať nesprávne transponovanie uvádzaných smerníc SR a teda nedostatočnú aproximáciu práva. Zvýraznili, že tak z názvu ako i z celého obsahu zákona č. 381/2011 Z.z. vyplýva, že predmetné povinné zmluvné poistenie kryje nároky z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nie však iné prípadné nároky vzniknuté z iného titulu. Na podporu svojho stanoviska poukázali na uznesenie NS SR zo dňa 20.4.2011 sp.zn. 4Cdo 168/2009 a na rozsudok KS v Banskej Bystrici zo dňa 6.3.2012 sp.zn. 13Co 39/2012. Taktiež trvali na tom, že aj po rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 24.10.2013 vo veci C 22/12 V. Q.Á. T. T., F. Q. majú zato, že nárok uplatnený navrhovateľom nie je poistením krytý, pričom poukázali na nasledovné:

- I-Súdny dvor sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal výkladom vnútroštátneho práva (či je de iure nemajetková ujma krytá) len vykladal smernicu,
- II-Súdny dvor v žiadnej časti spomenutého rozhodnutia nepovedal, že nemajetková ujma je krytá vnútroštátnym právom, len skonštatoval, že má byť krytá,
- III-V prejednávacom prípade neprichádza do úvahy priame uplatnenie smernice a ani aplikácia eurokonformného výkladu práva,
- IV-Smernica ako sekundárny prameň Európskeho práva zaväzuje len štát, nie jednotlivca a je povinnosťou štátu zosúladiť vnútroštátne právo so smernicou.

K bodu I uviedli, že v citovanom rozhodnutí sa Súdny dvor Európskej únie nezaoberal výkladom vnútroštátneho práva ale vykladal článok 3 odsek 1 Smernice Rady 72/166/EHS, resp. článok 1 ods.1 3.smernice Rady 90/232/EHS. K bodu II uviedli, že Súdny dvor v rozhodnutiach zároveň uviedol, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať náhradu nemajetkovej ujmy, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej, a nie že túto náhradu nemajetkovej ujmy pokrýva. Nemajetková ujma v zmysle vnútroštátneho práva de facto a de iure nie je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Odporca v II.rade tiež uviedol aké boli Súdnemu dvoru v tejto veci položené v súvislosti s konaním o obdobnom nároku prejudiciálne otázky a akým spôsobom na ne Súdny dvor odpovedal. K bodu III. uviedli, že smernice Rady, ktoré sú v uvedenom rozhodnutí citované nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi a ich záväznosť je daná judikatúrou ESD výlučne v rozsahu nepriamej záväznosti (ako interpretačný rámec, ktorý však nesmie byť contra legem vnútroštátnemu právu) a priamej záväznosti (zaväzujúc však výlučne členský štát EÚ na ich transponovanie do právneho poriadku). Nepriamy účinok smernice spočíva v povinnosti členského štátu vykladať znenie vnútroštátneho predpisu vo svetle znenia a cieľa smernice. Zásada konformného výkladu vnútroštátneho práva má však aj určité obmedzenia. Povinnosť vnútroštátneho súdu dovoľávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatnení relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je tak obmedzené všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad contra legem vnútroštátneho práva. Pre prípad, že výsledok stanovený smernicou by nemohol byť dosiahnutý na základe výkladu, právo Spoločenstva ukladá členským štátom povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobili jednotlivcom z dôvodu neprebratia smernice (C-6/90 a 9/90 S.). Poukázali pritom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 168/2009, rozsudok KS v Žiline sp.zn. 5Co 141/2011 ako i rozsudok KS v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co 39/2012-110 zo dňa 6.3.2012, s poukazom na tieto rozhodnutia je podľa ich názoru jednoznačné, že vnútroštátna právna úprava, ktorá je pri rozhodovaní veci záväzná, jednoznačne a bez pochyb určuje aké nároky sú z povinného zmluvného poistenia kryté (§4 zákona). Aj z výkladu

zákona o PZP ako celku je zrejmé, že nemajetková ujma pozostalých nie je uvedeným poisteným krytá, z dôvodu že vnútroštátne právo v rámci náhrady škody nepriznáva takýto nárok. K bodu IV uviedli, že pokiaľ ide o priamy účinok smernice teda možnosť dovolať sa priamej aplikácie tzv. motorových smerníc pred vnútroštátnym súdom voči jednotlivcom, podľa ustálenej judikatúry ustanovenie smernice má priamy účinok len vtedy, ak je z hľadiska svojho obsahu bezpodmienečné a dostatočne presné. Významným rozhodnutím v otázke priamej aplikácie smernice je rozhodnutie vo veci C-152/84 Marshall, v ktorom Súdny dvor rozhodol, že bezpodmienečné a dostatočne určité ustanovenia smernice, ktoré neboli členským štátom implementované do konca stanoveného obdobia alebo neboli implementované správne, majú priamy účinok a jednotlivci sa ich môžu dovolávať proti členskému štátu. Táto záväzná povaha smerníc vytvára povinnosti len členskému štátu, ktorému je adresovaná; smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcom. Súdny dvor už v ustálenej judikatúre rozhodol, že smernica nemôže zakladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na smernicu ako takú voči nemu nemožno odvolávať. Odporca v II.rade v tomto konaní nemá postavenie štátu a teda nie je subjektom, voči ktorému by sa mohol navrhovateľ domáhať priameho účinku smernice. Súd je teda povinný aplikovať na súdenú vec účinné a záväzné právne predpisy, ktorými členský štát uplatnil na jednej strane svoje právo voľne stanoviť režim zodpovednosti za škodu a na strane druhej vykonal svoju povinnosť zabezpečiť krytie zodpovednostných nárokov povinným zmluvným poistením. Eurokonformný výklad prichádza do úvahy len v prípade, ak želaný výklad (ten, ktorý by bol v súlade so sekundárnym európskym právom) je možné dosiahnuť aplikáciou aspoň väčšiny druhov výkladu právnej normy. V prejednávanom prípade však nie je možné, vzhľadom na jednoznačný text zákona č. 381/2001 Z.z. dospieť k záveru, že nemajetková ujma je de lege lata krytá zákonom o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to ani gramatickým (rozsah krytia je jasne vymedzený v ustanovení § 4 citovaného zákona), logickým (vzhľadom na pojmovú a obsahovú odlišnosť inštitútu škody a nemajetkovej ujmy), účelovým (z dôvodovej správy nevyplýva zámer zákonodarcu kryť tento nárok z povinného poistenia), systematickým (vzhľadom na rozdielnu a oddelenú úpravu ochrany osobnosti a náhrady škody v Občianskom zákonníku) a ani historickým výkladom (v histórii nikdy takýto nárok nebol krytý z PZP) platného predpisu. Eurokonformný výklad by odporoval princípom právnej istoty, pričom by zároveň aj retroaktívne zasahoval do existujúcich vzťahov povinného zmluvného poistenia, čo by odporovalo princípom právneho štátu garantovaným v článku I odsek I Ústavy SR. Aplikácia prax vnútroštátnych súdov jednoznačne potvrdzuje, že rozsah poistného krytia podľa zákona o PZP nepokrýva nemajetkovú ujmu. Poukázali na doterajšiu súdnu prax už po rozhodnutí ESD vo veci Q., a to rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 18.2.2014, sp.zn. 7C 35/2012, rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 7.4.2014 sp.zn. 2IC 15/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.6.2014 sp.zn. 12Co 89/2013, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 3.6.2014 sp.zn. 6C 1/2013, rozsudok Okresného súdu v Novom meste nad Váhom zo dňa 7.7.2014 sp.zn. 10C 149/2012, rozhodnutie OS v Banskej Bystrici zo dňa 9.9.2014 sp.zn. 13C 92/2014, rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 24.11.2014 sp.zn. 12C 8/2014, ktoré vylúčili poistné krytie pre nemajetkovú ujmu práve s poukazom na vyššie uvedené dôvody. Na záver uviedli, že navrhovateľ sa nie celkom účinne bránil v trestnom konaní, pokiaľ nevyužil všetky prostriedky nato, aby nebol zaviazaný k zaplateniu nemajetkovej ujmy, hlavne tým, že voči rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014 sa neodvolal. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiadali žalobu voči odporcovi v II.rade zamietnuť v celom rozsahu.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 21.10.2015, na ktoré sa dostavil navrhovateľ, ako i právny zástupca navrhovateľa, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Tiež sa dostavil odporca v I.rade prostredníctvom povereného zamestnanca ako i právny zástupca odporcu v I.rade, ktorý mal tiež doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Rovnako sa dostavil odporca v II.rade, resp. vedľajší účastník, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Súd vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol.

Súd sa na predmetnom pojednávaní oboznámil s prednesom právneho zástupcu navrhovateľa, prednesom právneho zástupcu odporcu v I.rade, s prednesom povereného zamestnanca odporcu v I.rade a povereného zamestnanca odporcu v II.rade a zároveň vedľajšieho účastníka, tiež vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa a vykonal listinné dôkazy, ktoré vo fotokópiách doložili do spisu účastníci konania a to : list označený ako odpoveď na Váš list č.1380109875 zo dňa 7.5.2014 vo veci náhrady nemajetkovej ujmy zo dňa 16.7.2014 z čl. 15-16, odpoveď na žiadosť k poistnej udalosti č.1380109875 zo dňa 4.8.2014 z čl. 17, list zo dňa 7.5.2014 z čl. 18, podnet k podaniu dovolania podľa § 369 ods. 1 Tr.poriadku proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.2T 210/2013-256 zo dňa

18.3.2014 zo dňa 22.1.2015 z čl. 34-35, oznámenie o odložení podnetu zo dňa 30.1.2015 z čl.37 a oboznámil sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Zvolen vo veci sp.zn. 2T 210/2013, najmä rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté v tejto veci zo dňa 18.3.2014 sp.zn. 2T 210/2013-256, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.4.2014, pričom zistil tento skutkový stav.

Z listu zo dňa 7.5.2014 súd zistil, že ho adresovala Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. odporcovi v I.rade vo veci týkajúcej sa nehody zo dňa 29.4.2013 ich vozidlo ZV 464CE (SK) vodič v čase dopravnej nehody p. R. U., pričom týmto listom im oznámili, že z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle právoplatného rozsudku sp.zn. 2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014 vydaného Okresným súdom Zvolen uhradili pozostalej p. A. L. náhradu škody za náklady vynaložené na pohreb vo výške 3.460 € a p. Y. S. doplatok náhrady škody za bolestné maloletého Š.M. S. vo výške 321,50 €. Zároveň k náhrade nemajetkovej ujmy oznámili svoje stanovisko, ktoré je zhodné s ich stanoviskom prezentovaným aj v súdnej veci a v zmysle ktorého uviedli, že náhradu nemajetkovej ujmy nemôžu z ich povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vysporiadať.

Z listu označeného ako Odpoveď na Váš list č.1380109875 zo dňa 7.5.2014 vo veci náhrady nemajetkovej ujmy zo dňa 16.7.2014 súd zistil, že ho adresoval práv. zástupca navrhovateľa fy Allianz - Slovenská poisťovňa a.s., v ktorom uviedli skutočnosti a svoj právny názor zhodný s ich vyjadreniami uvedenými v žalobnom návrhu. Vzhľadom k týmto skutočnostiam ich v mene klienta R. U. požiadali o prehodnotenie plnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40.000 € v prospech poškodenej za poisteného.

Z listu označeného ako Odpoveď na žiadosť k poistnej udalosti č.1380109875 zo dňa 4.8.2014 súd okrem iného zistil, že ho adresoval Allianz-Slovenská poisťovňa a.s. právnemu zástupcovi navrhovateľa, a v ktorom okrem iného uviedli skutočnosti zhodné s ich vyjadreniami uvedenými v súdnej veci.

Z podnetu k podaniu dovolania podľa § 369 ods.1 Tr.poriadku proti rozsudku OS Zvolen pod č.2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014 súd okrem iného zistil, že ho adresoval právny zástupca navrhovateľa Ministrovi spravodlivosti SR JUDr. Tomášovi Borecovi, keď poukázali na rozsudok Okresného súdu Zvolen č.2T 210/2013-256 zo dňa 18.3.2014, ktorým bol ich klient R. U. ako obžalovaný okrem iného zaviazaný na povinnosť nahradiť škodu poškodenej Zlate Seleckej (správne malo byť vo výroku rozsudku uvedené :nemajetkovú ujmu) vo výške 40.000 €, ktorá mala byť spôsobená jej ako príbuznej obete -manželke v dôsledku úmrtia jej príbuzného pri dopravnej nehode. Odvolanie voči I.stupňovému rozhodnutiu obžalovaný nepodal vzhľadom nato, že bol spokojný s výrokom súdu o vine a treste a opakovane bol ubezpečovaný zo strany zamestnávateľa, že jeho zmluvná poisťovňa Allianz všetky nároky poškodeným vysporiada, že nie je dôvod sa odvolávať. Týmto svojim postupom na podnet zamestnávateľa si obmedzil možnosť podať proti rozsudku súdu mimoriadny opravný prostriedok. Vzhľadom nato, že v čase vzniku škody t.j. nehody dňa 29.4.2013 bol zamestnancom SAD Zvolen v pracovnoprávnom pomere na dobu neurčitú a zároveň k nej došlo pri plnení pracovných povinností, prichádzala do úvahy zodpovednosť zamestnávateľa ako prevádzkovateľa vozidla-autobusu, ktorým došlo k nehode. Túto skutočnosť však I.stupňový súd úplne ignoroval, hoci vo výroku o povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu uviedol, že uplatňovaný nárok je škodou. Zodpovednosť zamestnávateľa odsúdeného a zároveň prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu je daná podľa ustanovenia § 420 ods.2 a § 427 Občianskeho zákonníka. Súd súčasne obžalovanému, ktorý nemá žiadne finančné prostriedky uložil podľa § 51 ods.4 Tr.poriadku povinnosť zaplatiť túto nemajetkovú ujmu v lehote určenej skúšobnej doby t.j. 5 rokov, čo obžalovaný nie je schopný splniť a reálne mu hrozí, že uložený trest odňatia slobody po uplynutí skúšobnej doby bude musieť vykonať. Poukázali na znenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co 127/2010 ako i rozsudok NS SR 3Cdo 228/2012 zo dňa 26.9.2013, ktorého právna veta znie „ ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému, zodpovedá tento prevádzkovateľ aj za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzickej osobe“. Vzhľadom na zákonné obmedzenie podať za daného právneho stavu dovolanie odsúdeným je jedine v kompetencii ministra spravodlivosti tento nezákonný rozsudok zvrátiť, preto dali podnet k podaniu mimoriadneho opravného prostriedku.

Z listu oznámenie o odložení podnetu -obv. R. U. zo dňa 30.1.2015 súd zistil, že toto adresovalo MS SR právnemu zástupcovi navrhovateľa, v ktorom uviedli, že po oboznámení sa s obsahom daného podnetu ich informujú, že v konaní, ktoré bolo napadnuté došlo k postupu podľa § 257 ods.5 a nasledujúcich Tr.poriadku, súd prijal vyhlásenie obvineného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a v zmysle tohto ustanovenia § 257 ods.5 Tr.poriadku je súdom prijaté vyhlásenie o vine, resp. súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku vedeného v obžalobe neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods.1 písm.c), avšak

ich námietky nezodpovedajú tomuto dovolaciemu dôvodu, kedy je možné podať dovolanie len ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Ich námietky týkajúce sa výroku rozsudku o náhrade škody, ktorá bola v rámci tzv. adhézneho konania priznaná poškodenej nenapĺňa žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods.1 a nasledujúce Tr.poriadku a vzhľadom k vyššie uvedenému bol ich podnet odložený. Zo spisu Okresného súdu Zvolen č.k. 2T 210/2013 súd zistil, že v tejto veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 18.3.2014 sp.zn. 2T 210/2013-256, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.4.2014, ktorým súd rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 18.3.2014 v trestnej veci obžalovaného R. U. stíhaného pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods.1, 2 písm.a) Tr.zákona a iné, že obžalovaný R. U., nar. XX.X.XXXX je vinný, že dňa 29.4.2013 v čase o 15:25 hod. na križovatke ul. L.Š. a ul. Y. Z. v obci H., okres V. ako vodič autobusu IRIS BUS CROSSWAY ev.č. ZV 464CE nedal prednosť v jazde motocyklu továrenskej značky Babeta, ktorý viedol ako vodič R. L., čím došlo k zrážke vozidiel, pri ktorej došlo k ťažkým zraneniam Jána Seleckého, ktorým napriek okamžitej hospitalizácii dňa 28.5.2013 podľahol a cestujúcemu v autobuse Š. S., nar. XX.XX.XXXX spôsobil zranenia s dobou liečenia a PN 5-6 dní, čím ako vodič porušil dôležitú povinnosť uloženú v ustanovení § 20 ods.1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, teda z nedbanlivosti inému spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženému podľa zákona, čím spáchal prečin usmrtienia podľa § 149 ods.1,2 písm.a) Tr.zákona s poukazom na § 138 písm.h) Tr.zákona, zato sa odsúdil podľa § 149 ods.2 Tr.zákona s použitím ustanovenia § 36 písm.j,l) Tr.zákona, § 38 ods.2,3,8 Tr.zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

Podľa § 151 ods.1 Tr.zákona v spojení s ustanovením § 49 ods.1 písm.a) Tr.zák. súd výkon uloženého trestu odňatia slobody podmenečne odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného.

Podľa § 51 ods.2 Tr.zákona súd obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov.

Podľa § 51 ods.4 písm.c) Tr.zák. súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodeným.

Podľa § 287 ods.1,2 Tr.poriadku je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným:

1./ Všeobecnej zdravotnej poisťovni škodu vo výške 9.649,67 €,

2./ Y. S., nar. X.X.XXXX škodu vo výške 724,50 €,

3./ poisťovni Dôvera ZP a.s. škodu vo výške 40,54 €,

4./ A. L., nar. XX.N..XXXX škodu vo výške 3.460 € vzniknutú v súvislosti s nákladmi na pohreb a škodu vo výške 40.000 € titulom nemajetkovej ujmy.

Podľa § 61 ods.1,2 Tr.zákona súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v trvaní 4 rokov.

Z prednesu právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržali podaného návrhu na začatie konania v jeho rozšírenom znení tak ako bol pripustený súdom s tým, že nad rámec toho uviedol, že navrhovateľovi už vznikla reálna škoda, pretože ho dnes tento informoval, že sa uskutočnili už zrážky zo mzdy s tým, že je vedená voči nemu exekúcia na základe predmetného trestného rozsudku na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. I3Er 539/2014 u súdneho exekútora JUDr. Mária Mičáka, pričom povinný proti tejto exekúcii podal námietky, o ktorých bolo súdom rozhodnuté v tom zmysle, že boli zamietnuté, avšak zároveň bol povolený odklad exekúcie rozhodnutím zo dňa 16.3.2015 proti ktorému rozhodnutiu podala odvolanie oprávnená p. Selecká s tým, že podľa ich informácií o tomto odvolaní doposiaľ nebolo rozhodnuté. Napriek tomu sa aj po tomto rozhodnutí súdu zrealizovali zrážky zo mzdy navrhovateľa, ktoré boli vykonané od marca 2015 v sume cca 500 €. Priznali, že judikatúra slovenských súdov v predmetnej otázke je pomerne rozkolísaná s tým, že aj v rámci rozhodovania KS v Banskej Bystrici existujú na túto otázku dva rôzne právne názory, avšak poukázali predovšetkým na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici sp.zn. I4Co 339/2011, v ktorom bol vyslovený právny názor v tom zmysle, že eurokonformným výkladom je možné dospieť k názoru, že aj nárok z titulu nemajetkovej ujmy je možné podradiť pod škodu na zdraví a táto má byť krytá povinným zmluvným poistením, keď v tomto rozhodnutí odkázali aj na nález Ústavného súdu ČR, ktorý sa touto otázkou zaoberal. Taktiež poukázali na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C22/12 zo dňa 24.10.2013 vo veci Q., najmä odkázali na bod 47 tohto rozsudku, z ktorého v zásade vyplýva, že aj nemajetková ujma tak ako ju chápe § 13 OZ patrí pod nároky, ktoré by mali byť kryté povinným zmluvným poistením. Žiadala doplniť dokazovanie predložením poisťnej zmluvy uzavretej medzi odporcom v I.rade a odporcom v II.rade vrátane príloh k nej a ako svedkov vypočuť zamestnancov odporcu v I.rade p. Y. a p. T.. Poistnú zmluvu žiadala predložiť za účelom ozrejmenia ako sú v nej definované pojmy poistník, resp. poistený, tiež overiť rozsah poistného krytia, čo je práve v tomto konaní problematické. Na záver uviedla, že odporcu v I.rade označili ako účastníka konania v podstate z dôvodu právnej neistoty, keďže aj súdy vyšších inštancií nie sú jednotné v posudzovaní týchto nárokov aj keď sú si vedomý, že vo vzťahu k odporcovi reálne škoda

nevznikla. Keďže odporca v II.rade sa na tomto pojednávaní vyjadril, že poistenie sa vzťahuje aj na navrhovateľa ako šoféra odporcu v I.rade majú zato, že tento má nárok domáhať sa predmetného plnenia voči odporcovi v II.rade a z tohto dôvodu bol formulovaný aj petit žalobného návrhu takým spôsobom, keďže nejde o solidárnu zodpovednosť a preto to pripodobnili ručeniu. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku majú zato, že táto nebola sporná, odvíja sa od predmetného trestného rozsudku s tým, že v súčasnosti k plneniu došlo len v nepatrnej časti. Podľa ich názoru by nebolo možno vo veci v rámci trestného konania rozhodnuté inak ani keby bolo podané odvolanie, keďže súdy teraz niekedy v týchto veciach rozhodujú tak, že nároky v trestnom konaní priznávajú poškodeným.

Z výsluchu navrhovateľa na pojednávaní súd zistil, že ho poslal jeho právny zástupca k jeho zamestnávateľovi s tým, že p. Y. aj p. T. tam niečo zisťovali, niekam telefonovali a potom mu povedali, že je to v poriadku, že majú takú poisťku, čo všetko kryje a nebudú s tým žiadne problémy, pričom poisťovňa všetko zaplatí. On im povedal, že nech to povedia priamo JUDr. Brázdilovi, ktorý s nimi telefonoval a potom mu on následne povedal, že je to v poriadku, že to bude uhradené a on podpísal papier, že sa nebude odvolávať. Uviedol, že aj v súčasnosti je zamestnaný u odporcu v I.rade.

Z prednesu právneho zástupcu odporcu v I.rade súd zistil, že zotrvali v celom rozsahu na svojich dovtedajších vyjadreniach a žiadali návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietnuť. Nad rámec toho uviedol, že navrhovateľ nepreukázal tvrdenia, že bol odporcom v I.rade ubezpečovaný, že nároky, ktoré boli prisúdené v predmetnom trestnom rozsudku poškodenému voči navrhovateľovi budú likvidované odporcom v II.rade a ak by to aj bolo preukázané, podľa ich názoru ich to nemá žiaden vplyv na predmet sporu. Pre prípad úspechu v spore si uplatnili náhradu trov konania, ktoré by vyčíslili v zákonnej lehote. Z prednesu povereného zamestnanca odporcu v I.rade M. T., súd okrem iného zistil, že nemá vedomosť o tom, že by bol navrhovateľ spôsobom ako to tvrdil ubezpečovaný ich firmou o týchto skutočnostiach. Na otázku súdu, či vie, kto je p. Y. a p. T. uviedol, že sa jedná o ich zamestnancov s tým, že p. Y. má konkrétne na starosti poisťku a p. T.Á. má na starosti likvidáciu poisťných udalostí.

Z prednesu poverenej zamestnankyne odporcu v II.rade a zároveň vedľajšieho účastníka súd zistil, že sa v celom rozsahu pridržiali svojich dovtedajších vyjadrení v predmetnej veci, pričom tiež poprela skutočnosť, že bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy konzultovaný s nimi, o tejto skutočnosti ona vedomosť nemá, ich právny názor je nemenný a teda podľa nej žiadny zo zamestnancov nemohol takéto poisťné krytie potvrdiť, avšak bez ohľadu nato, by to aj tak nemalo vplyv na túto vec. Taktiež ešte poukázala na rozhodnutie Okresného súdu v Nitre sp.zn. I7C 132/2011-287 zo dňa 25.2.2015, rozsudok OS v Trnave sp.zn. 37C 358/2013-203 zo dňa 15.4.2015 a rozhodnutie KS v Prešove sp.zn. 11Co 60/2014-444 zo dňa 14.4.2015, ktoré žiadala založiť do súdneho spisu. K dôkaznému návrhu práv. zástupcu navrhovateľa ohľadne predloženia poisťnej zmluvy uviedla, že podľa ich názoru nie je existencia predmetnej poisťnej zmluvy sporná s tým, že sa jedná o tzv. flotilovú poisťnú zmluvu kde je poistené väčšie množstvo motorových vozidiel, konkrétne autobusov s tým, že spornosť tejto poisťnej zmluvy nie je daná už aj s poukazom nato, že ostatné náhrady, ktoré boli uplatnené voči navrhovateľovi z titulu rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 2T 210/2013-256 boli uhradené. Majú zato, že aj predmetná poisťná zmluva vrátane všeobecných poisťných podmienok obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č.381/2001 Z.z., čiže nároky len z titulu náhrady škody na zdraví sú kryté touto poisťnou zmluvou a preto tento dôkazný návrh nepovažovali za účelný v tomto konaní a tiež poukázali na obsahnosť tejto poisťnej zmluvy. Čo sa týka vymedzenia pojmov v predmetnej poisťnej zmluve, tieto sú v podstate totožné so znením § 2 zákona č. 381/2001 Z.z. a čo sa týka rozsahu poisťného krytia toto tiež zodpovedá vymedzeniu § 4 ods.1 zákona č. 381/2001 Z.z., pričom ony trvajú na tom, že práve do tohto poisťného krytia nespadá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Na záver uviedla, že podľa ich názoru navrhovateľ nevyvinul dostatočnú snahu, aby v rámci trestného konania zvrátil predmetné rozhodnutie, čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola v tomto rozhodnutí priznaná, o to viac, že bol v pracovnoprávnom vzťahu s odporcom v I.rade a teda občianskoprávne by zodpovedný nebol. Pre prípad úspechu v spore si neuplatnili náhradu trov konania.

Podľa § 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „ zákon o povinnom zmluvnom poistení“) na účely tohto zákona sa rozumie e) poisťníkom ten, kto uzavrel s poisťovateľom zmluvu o poistení zodpovednosti (ďalej len „ poisťná zmluva“) , f) poisteným ten, na koho sa vzťahuje poistenie zodpovednosti, g) poškodeným ten, kto utrpel prevádzkou motorového vozidla škodu a má nárok na náhradu škody podľa tohto zákona.

Podľa § 4 ods.1 zákona o povinnom zmluvnom poistení poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťnej zmluve.

Podľa § 4 ods.2 zákona o povinnom zmluvnom poistení poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písm.a), b),d), ak poisťovateľ neplnil povinnosti uvedené v § 11 ods.6 písm.a) alebo b) alebo poisťovateľ neoprávnene odmietol poskytnúť poistné plnenie alebo neoprávnene krátil poskytnuté poistné plnenie, d) ušlého zisku.

Podľa § 4 ods.4 zákona o povinnom zmluvnom poistení poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 15 ods.1 zákona o povinnom zmluvnom poistení náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

Podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods.2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 427 ods.1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 822 OZ z poistenia zodpovednosti za škody má poistený právo, aby v prípade poistnej udalosti poisťovateľ za neho nahradil podľa poistných podmienok škodu, za ktorú poistený zodpovedá.

Podľa § 823 OZ náhradu platí poisťovateľ poškodenému; poškodený však právo na plnenie proti poisťovateľovi nemá, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

Podľa § 451 ods.1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 454 OZ bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 192 ods.1 Zákonníka práce zamestnávateľ zodpovedá zamestnancovi za škodu, ktorá vznikla zamestnancovi porušením právnych povinností alebo úmyselným konaním proti dobrým mravom pri plnení pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s ním.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 18.3.2014 sp.zn. 2T 210/2013-256 uznaný za vinného zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods.1,2 písm.a) Tr.zákona, k čomu došlo v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 29.4. 2013 v obci H., ktorú spôsobil navrhovateľ, pričom za vyššie uvedený prečin bol odsúdený na podmienený trest odňatia slobody 3 rokov, pričom mu bola zároveň uložená skúšobná doba v trvaní 5 rokov a v skúšobnej dobe súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť spôsobenú škodu poškodeným, okrem iného aj A. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., E..L. XXX vo výške 3.460 € vzniknutú v súvislosti s nákladmi na pohreb a tiež škodu vo výške 40.000 € titulom nemajetkovej ujmy. Okrem toho mu bol uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu v trvaní 4 rokov. Proti tomuto rozsudku nebolo podané odvolanie a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.4.2014.

Medzi účastníkmi konania nebolo zároveň sporné, že v čase, keď došlo k predmetnej dopravnej nehode, bol navrhovateľ zamestnancom odporcu v I.rade, pričom škoda vznikla priamo pri plnení jeho pracovných povinností ako vodiča autobusu.

Pokiaľ ide o odporcu v I.rade súd návrh navrhovateľa voči nemu zamietol z dôvodu nepreukázania pasívnej vecnej legitímácie odporcu v I.rade v tomto konaní, keďže podľa názoru súdu odporca v I.rade nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Pokiaľ totiž navrhovateľ odkazoval na ustanovenie § 192 ods.1 Zákonníka práce, súd tu postrádal logickú súvislosť v tom zmysle, na základe čoho by mal odporca v I.rade plniť navrhovateľovi v zmysle tohto zákonného ustanovenia, keďže navrhovateľ nielenže nijakým spôsobom nepreukázal, ale ani netvrdil naplnenie zodpovednostných predpokladov vzniku tejto všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi ako jeho zamestnancovi t.j. najmä aká právna povinnosť zo strany odporcu v I.rade mala byť vo vzťahu k navrhovateľovi porušená. Pokiaľ navrhovateľ ďalej odkazoval na ustanovenie § 420 ods.2 , resp. 427 Občianskeho zákonníka, tam sa súd síce stotožnil s navrhovateľom, že odporca v I.rade za škodu, ktorá bola spôsobená v súvislosti s vyššie uvedenou udalosťou zodpovedá, avšak len

vo vzťahu k poškodenému z tejto udalosti a týmto subjektom nebol navrhovateľ. Súd teda postrádal akýkoľvek právny titul, na základe ktorého by bolo možné vyvodiť, že odporca v I.rade je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti.

Čo sa týka odporcu v II.rade, súd vychádzal z toho, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné ani to, že navrhovateľ je poisteným z poistenej zmluvy tzv. flotilovej poistnej zmluvy pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorá bola, resp. je uzavretá medzi odporcom v I.rade a odporcom v II.rade a bola uzavretá aj v čase predmetnej dopravnej nehody dňa 29.4.2013 s tým, že sa má jednať o poistnú zmluvu č.8080073994/00673 vzťahujúcu sa aj na predmetné motorové vozidlo značky IRIS CROSSWAY ev.č. ZV 464 CE, v dôsledku čoho má navrhovateľ ako poistený z poistenia zodpovednosti právo aby za neho plnil poškodenému uplatnené a preukázané nároky vzniknuté v dôsledku poistnej udalosti. Súd sa však stotožnil s názorom odporcu v II.rade v tom zmysle, že v rámci predmetného trestného konania navrhovateľ nevyžil dostatočným spôsobom možnosti svojej obrany najmä tým, že proti vyššie citovanému rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 18.3.2014 č.k. 2T 210/2013-256 nepodal odvolanie (pričom pre toto konanie je právne irelevantné aké dôvody navrhovateľa viedli k tomu, že toto odvolanie z jeho strany podané nebolo), čo spôsobilo, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a navrhovateľ je okrem iného zaviazaný plniť poškodenej nemajetkovú ujmu vo výške 40.000 €, hoci občianskoprávna zodpovednosť navrhovateľa v tomto prípade nebola daná.

V súdnej veci sa právna argumentácia tak navrhovateľa tak ako i odporcu v II.rade sústredila v podstate výlučne na obhájenie problému, či nemajetková ujma, ktorej náhrada vo výške 40.000 € bola predmetom tohto súdneho konania je alebo nie je krytá poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Súd však túto otázku neriešil, nakoľko sa zaoberal prvotne vyriešením otázky základu nároku navrhovateľa v tom zmysle, že podľa názoru súdu, za vyššie opísaného skutkového stavu, by sa navrhovateľ mohol domáhať voči odporcovi v II.rade plnenia z titulu predmetnej poistnej zmluvy len v prípade, ak by už on niektorému z poškodených plnil, a to z titulu bezdôvodného obohatenia, konkrétne že sa plnilo za niekoho, kto podľa práva mal plniť sám. Jednak teda bola žaloba podaná predčasne a zároveň sa súd nestotožnil s právnou konštrukciou uplatnenou v petite predmetnej žaloby, že odporca by mal byť povinný plniť za navrhovateľa poškodenej A. L. titulom nemajetkovej ujmy, na základe predmetného trestného rozsudku s tým, že splnením záväzku jedného z nich by zanikla povinnosť plnenia druhého t.j. navrhovateľa, keď navrhovateľ túto situáciu mal pripodobniť prípadu podobnému ručiteľskému záväzku. Súd má zato, že navrhovateľ by sa mohol v takom prípade domáhať plnenia len priamo v prospech seba z titulu vyššie špecifikovaného bezdôvodného obohatenia (viď napr.komentár k ustanoveniu § 823OZ). Na týchto záveroch nemení nič ani fakt, na ktorý poukázala právna zástupkyňa navrhovateľa na pojednávaní, že zo mzdy navrhovateľa už boli zrealizované zrážky zo mzdy cca v sume 500 €, ktoré boli vykonané potom, čo súd rozhodol dňa 16.3.2015 o povolení odkladu exekúcie vedenej u súdneho exekútora JUDr. Mária Mičáka pod sp.zn. I3Er 539/2014 na Okresnom súde Zvolen, keďže pokiaľ má navrhovateľ zato, že exekúcia prebieha neoprávnene, keďže bol povolený jej odklad, mal by sa takéhoto nároku z tohto titulu domáhať voči súdnemu exekútorovi.

Súd zastáva názor, že pri rozhodovaní v súdnej veci musel vychádzať a rešpektovať skutkový a právny rámec vymedzený predmetným rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 18.3.2014 č.k. 2T 210/2013-256, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.4.2014 a v dôsledku toho nemal inú možnosť ako žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú, nakoľko v tomto konaní nebolo možné reparaovať, resp. zhojiť stav nastolený týmto rozsudkom spôsobom akým to požadoval navrhovateľ.

Súd zamietol návrh na doplnenie dokazovania predložením poistnej zmluvy uzavretej medzi odporcom v I.rade a odporcom v II.rade, a tiež návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov zamestnancov odporcu v I.rade p. Y. a p. T. s poukazom na dôvody, pre ktoré súd žalobný návrh zamietol, keď všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú považoval za potrebné preskúmať nato, aby mohol vo veci rozhodnúť, mal preukázané z ostatných dôkazov, ktoré v konaní vykonal.

O trovách konania rozhodol súd v súlade s § 150 ods.1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo s častí priznať.

V zásade by odporcovia mali nárok na náhradu trov konania, nakoľko súd v celom rozsahu zamietol a teda títo mali vo veci úspech a na základe toho aj nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených pri bránení svojho práva. Odporca v II.rade výslovne na pojednávaní v predmetnej veci uviedol, že aj v prípade úspechu v spore si náhradu trov konania neuplatňujú. Odporca v I.rade si naopak v prípade úspechu v spore uplatnili náhradu trov konania s tým, že by ich konkrétnu výšku vyčíslili v zákonnej lehote. Súd o náhrade trov konania, tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, rozhodol v snahe odstrániť neprímeranú tvrdosť, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa, v dôsledku ktorých

súd náhradu trov konania odporcovi v I.rade nepriznal, videl súd jednak v okolnostiach, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, keď ohľadne otázky náhrady trov konania považoval súd za právne relevantnú aj tú skutočnosť, ktorú nemohol zobrať do úvahy pri rozhodovaní vo veci samej, a to dôvody, pre ktoré navrhovateľ nepodal odvolanie voči predmetnému trestnému rozsudku, keď súd tvrdenia navrhovateľa považoval za dôveryhodné, keď tento konkrétne opísal situáciu za akej riešil tieto otázky so svojim zamestnávateľom t.j. odporcom v I.rade s tým, že samotný poverený zástupca odporcu v I.rade na pojednávaní potvrdil, že mená, ktoré uviedol navrhovateľ t.j. p. Y. a p. T. sú ich zamestnanci, ktorí majú na starosti poisťky, resp. likvidáciu poisťných udalostí, keď súd predpokladá, že v prípade ak by navrhovateľ nebol zo strany svojho zamestnávateľa uistený o tom, že bude plnené za neho, či už prostredníctvom zamestnávateľa, resp. priamo prostredníctvom poisťovne t.j. odporcu v II.rade, bol by z jeho strany podaný opravný prostriedok proti trestnému rozsudku, a následne je otázne či vôbec by bolo nutné podávať žalobu v súdnej veci. Taktiež súd prihliadol k súčasným majetkovým a osobným pomerom na strane navrhovateľa a na druhej strane má súd zato, že nepriznanie náhrady trov konania odporcovi v I.rade mu v žiadnom prípade nespôsobí existencionalne problémy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v troch vyhotoveniach (§ 204 ods.1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)